

Шина сне кобилицата. Откъм могилите тичешком се спусна един войник. Лицето му беше загоряло, очите трескаво горяха, по бузите му се чернееха лъкатушни вадички от засъхнала пот. Той беше рус, тънък и хубав момък.

— Кой донесе вода? — попита той. — Ти ли, бульо? Браво! Още малко — и нямаше да можем да стреляме. Много се сгорещиха. . .

Той грабна единия бакър и бързо се затече нагоре към могилите. Войниците се натрупаха около другия бакър, пресягаха един през други с канчетата, гребеха и жадно пиеха. Шина гледаше отстрани. Сълзи овлажниха очите ѝ.

— Полека, момчета, полека! — викаше тя. — Аз още ще ви донеса. . .

Русият момък се завърна с бакъра. Той бързаше и дишаше тежко.

— Поручикът каза — още вода трябва, още. . .

Без да каже дума, Шина грабна кобилицата и заслиза бързо към града. Няколко минути по-късно тя чу, че картечницата затрака. И някак по-бодро сега, продължително, спокойно. Тя се усмихна. Обаждаше се същата оная фантастична птица. Но тя беше утолила жаждата си и отново добросъвестно беше поела работата си.